

Johanna Hulkko

GEOETSIVÄT ja megakätkö

Kuvittanut Jari Paananen

Karisto
Hämeenlinna

Kiitos Harjus!

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän kirjan kirjoittamista. Kiitokset myös Valóságin residenssille kirjoitusrauhasta sekä Nokian kaupungille tuesta, inspiraatiosta ja palveluista.

Teksti © Johanna Hulkko ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Kuvitus © Jari Paananen

ISBN 978-951-1-46705-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

1.

Raparperi polki niin lujaa kuin pystyi. Hän tiesi, että kun Tehdassaaren jyrkkä soratie alkaisi, hänen olisi pakko jarruttaa. Muut etsivät eli Emmi ja tämän pikkusisko Salli sekä Petteri ja Pasi-Antero tekivät kaikkensa saadakseen hänet kiinni, mutta hyvä startti aiemmista liikennevaloista takasi Raparperille kärkipaikan.

Tie teki tiukan mutkan ja päättyi portinvartijan mökin luo. Sen vierestä kulki puukantinen silta saareen. Pyörän renkaat

tärisivät epätasaisella pinnalla, sitten nopea jarrutus ja pian muutkin kurvasivat paikalle. Tehdassaaren korkein punatiilirakennus seiso ylväänä etsivien edessä.

”Tuonne se tulee, mega!” Salli sanoi innostuneena.

Mega oli geokätköilijöiden suur tapahtuma, joka järjestettäisiin ensimmäistä kertaa Nokialla. Jotta tapahtuma sai arvostetun mega-nimen, sen piti kerätä kolmesataa ennakoilmoittautumista ja viisisataa kävijää. Oli myös giga-tapahtumia, joihin tarvittiin yli viisituhatta halukasta osallistujaa.

Pasi-Antero oli vaikuttunut siitä, että kävijöitä tulisi olemaan niin paljon: ”Nokialla on harvinaista törmätä toiseen kätköilijään purkillä.”

Kukaan etsivistä ei ollut aiemmin osallistunut megaan. He olivat kyllä kuulleet niistä

vanhalta ystävältään Hurjukselta. Megoja oli järjestetty Kalajoen hiekoilta Lapin Saari-
selälle saakka. Hurjuksen mukaan niissä oli
parasta samanhenkisten ihmisten tapaami-
nen sekä tietysti erityiskätköt. Niin mahtavaa
muistoa kätköilyshivulleen ei saanut muualta.

Nokian megan suunnittelua hoiti Geohait-
niminen kätköilyporukka. He olivat tapah-
tuman virallinen järjestäjä. Raparperi luuli
aluksi, että heidän nimensä tuli haikaloista.
Mutta kun etsivät ja hait tapasivat ensim-
mäisen kerran, kävi nopeasti selväksi, että
kolmioeväisten kalojen lisäksi ryhmää inspi-
roi Nokian teollinen menneisyys. He nimit-
tään kertoivat pukeutuvansa aina matala-
vartisiin Hai-saappaisiin, joita valmistettiin
alun perin Nokialla.

”Helteellä kumpparit on vähän hikiset”,
ryhmän vetäjä, Lotta-hai, kertoi. ”Mutta

koskaan ei tiedä, milloin sade tai suokätkö yllättää. Me ollaan aina valmiita myös tulvaa varten.”

Perään Geohait tekivät monimutkaisen ryhmäläpynsä, johon kuului pyörähdys molempiin suuntiin, aläläpy, yläläpy, sivuläpy ja keskiläpy sekä läpsäytys kaverin päälle, omalle vasemmalle reidelle, oikealle olalle ja loppuun veikeä lantionkeikautus.

Salli oli eräänä iltana yrittänyt harjoitella Haiden läpyä, mutta todennut sen kuta-kuinkin mahdottomaksi. Hailta se kuitenkin onnistui vaikka silmät kiinni.

Haihin tutustumisesta asti Emmi oli haaveillut kehittävänsä etsivien oman perusläpyn uudelle tasolle. Hän oli luvannut tehdä siihen koreografian heti kun mallikoulultaan ehtisi. Hän osallistui netissä kurssiin, jossa opetettiin catwalk-kävelyä. Mutta koska hän

ei pitänyt korkokengistä, hän treenasi kävelyä tennareissa. Sekin onneksi sopi kurssin ohjaajalle.

”Mallimaailma on edistyksellistä”, Emmi kuittasi asian ihmettelijöille. ”Voisinkin järjestää megassa pienen muotiesityksen.”

Tapahtumapaikka, Nokian Tehdassaari Emäkoskessa, kantoi komeaa historiaa. Maailmankuulu matkapuhelimia valmistanut yritys oli saanut alkunsa paikkakunnalla. Suuressa tehdasrakennuksessa kaupungin keskustassa suunniteltiin ja valmistettiin edelleen autonrenkaita. Emäkosken ympäristössä oli paljon vanhoja tehdastiloja, joista osa oli tyhjillään ja osa uudessa käytössä esimerkiksi toimistoina.

2.

Mega-alue rakentui hyvää vauhtia. Tapah-tuman teemana oli kaupunkiviidakko, eikä paikkaa olisi tunnistanut entisekseen. Puna-tiilisten rakennusten väliin oli tuotu valtava määrä viherkasveja, jotka loivat alueelle vehreän ja hämyisen tunnelman. Luonto oli kuitenkin vain osa kokonaisuutta. Saa-reen oli rakennettu myös skeittiramppi, kiipeilyseinä, skuuttirata, rantalentiskenttä ja köysikiipeilykeskus. Rannassa keikkui saunalautta. Kaiken kruunasi esiintymis-

lava, jonka taustalaudoitus loisti valkoisena tiilitalojen välissä.

Geohai-Lotta tupsahti etsivien luo. Hänen kyynärtaipeessaan roikkui työkalupakki, vasemmassa kädessä oli kolme kännykkää ja oikeassa kädessä pitkin käsivartta sulava jäätelötötterö. Jokin pirisi.

”Pidän vähän taukoa”, hän sanoi, mutta näytti suorastaan vauhkolta.

”Pitäisköhän sun istua”, Emmi ehdotti.

Salli kaivoi taskustaan paperinenäliinan ja alkoi pyyhkiä Lotan käsivartta. Pasi-Antero nappasi pakin Lotalta ja totesi, että hän voi kantaa sitä.

Petteri vastasi yhteen Lotan kädessä kimeästi soivista puhelimista. Hän kuunteli kulmat kurtussa ja sanoi lopulta: ”Kiitos, mutta Lotta ei juuri nyt tarvitse vakuutusta, kännykkäliittymää, neulontalehteä, kahden-

toista karaatin kultakaulakorua, jossa on upotettuna lapis latsuli -kiven siru, onnea tuottavaa rahapuuta, Lego-palikoiden vuosi-tilausta, A-vitamiinia, inkivääriteetä eikä anteeksiantoa.”

Petteri joutui vielä toistamaan litanian kolme kertaa ennen kuin sitkeä puhelinmyyjä antoi periksi.

Raparperi ihaili hänen rauhallisuuttaan. Hänelle itselleen ei myyntipuheluita tullut, mutta hän oli kuunnellut monesti sivusta, kuinka isä tai Pekka jutteli myyjien kanssa. Pekka yleensä hermostui nopeasti ja totesi vain, ettei ole kiinnostunut. Sitten hän katkaisi puhelun. Isä taas antautui villeihin keskusteluihin ja päätyi usein tilaamaan myydyin tuotteen. Pekka nauroikin, että puhelinmyyjät luultavasti kierrättävät isän numeroa merkinnällä: *Varma ostaja*. Mutta